

[Arbejdsministeren]

ned gennemført en lovgivning, som medførte, at den, der ikke kom i arbejde efter at have gennemført et arbejdstilbud, kunne få en uddannelsesydelse, som svarede til det, man kunne have fået i dagpenge, og gennemføre en uddannelse. Hvis man giver langtidsledige adgang til at uddanne sig for at forbedre deres beskæftigelsesmuligheder, ville det måske være svært at sige, at man ikke må uddanne sig, før man er blevet langtidsledig, altså at man ikke må have nogen mulighed for at forbedre sin egen beskæftigelsessituation gennem en eller anden form for uddannelse. Det er en anden af årsagerne til, at dette forslag nu foreligger.

Når vi vælger 2 pct., er det, som fru Dagmar Mørk Jensen var inde på, fordi 2 pct. i regulering af dagpenge og efterløn svarer til den lønramme, vi fastlagde i overenskomstloven i foråret.

Jeg var også glad for den radikale ordførers bemærkning om, at vi nu havde fået logiske og klare regler om dagpenge og uddannelse. Vi får også EDB-kurserne med ind, og vi får mange andre uddannelser med lige fra avancerede EDB-kurser til 8., 9., 10. klasser for dem, som har brug for det, således at der er noget for folk med vidt forskellig uddannelsesmæssig baggrund.

Fru Elisabeth Bruun Olesen startede lidt positivt, og så troede man, der ville komme en rigtig positiv sætning, men det gjorde der så ikke. Imidlertid ville jeg tro, at VS, når man nu ikke kan få det hele, vil sige, at 2 pct. er bedre end 0 pct. Fru Elisabeth Bruun Olesen var også inde på det udkast, der lå til teknisk høring i en lang række ministerier, og som normalt altid kommer til offentlighedens kendskab, når det bliver forelagt for landsarbejdsnævnet, men jeg synes altså, man i stedet for skal glæde sig over det resultat, som nu ligger i folketinget.

Fru Jytte Andersen støttede lovforslaget og var inde på betydningen af, at folk kan uddanne sig. Jeg er enig i en række af fru Jytte Andersens bemærkninger om, at det nok er nødvendigt for et menneske at uddanne sig hele livet igennem, og at vi har brug for at uddanne os, hvad enten vi er i beskæftigelse, eller vi er ledige, for at forbedre vores beskæftigelseschancer igen. Noget sådant gælder faktisk i dag med hensyn til arbejdsmarkedsuddannelserne, hvor man har den prioritering, at de, der kommer først ind, er dem,

der er i beskæftigelse, og som har brug for noget mere viden for at kunne fastholde deres job eller klare det bedre, dernæst den gruppe, som har mulighed for at komme i beskæftigelse, hvis de gennemgår en arbejdsmarkedsuddannelse, og som den tredje gruppe de ledige. Men jeg synes ikke, dette er stedet at gå ind i en diskussion om betalt frihed til uddannelse, som jeg ved er en god socialdemokratisk idé, eftersom dette lovforslag jo drejer sig om dagpenge og hvad man må, når man er ledig. Derfor vil jeg nøjes med at glæde mig over, at fru Jytte Andersen også synes, at de liberaliseringstanker, forslaget indeholder, er positive.

Det er rigtigt, at regeringen er meget optaget af paradoksproblemer eller flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet, og det hænger sammen med mange ting. Omkring 1980 kunne folk ikke forstå, at vi havde en stor ledighed, samtidig med at man talte om mangel på arbejdskraft. Vi har ikke haft dette paradoksproblem de første år, denne regering har siddet, men nu har vi det, og egentlig er det udtryk for sundhed – det er nemlig udtryk for, at flere mennesker er kommet i beskæftigelse, hvilket skaber mangel på arbejdskraft, enten geografisk fordelt eller fordelt på forskellige fagområder.

Jeg mener, at flaskehalsproblemer skal imødegås på forskellig måde. Det er klart, at uddannelser kommer til at spille en væsentlig rolle, både de uddannelser, som hører under arbejdsministeriet, altså arbejdsmarkedsuddannelser, og selvfølgelig de uddannelser, der hører under undervisningsministeren. Jeg tror også, at AFs prognose- og analysevirksomhed og uddannelsen af AF-medarbejdere kommer til at spille en væsentlig rolle.

Det, jeg mener der er stor grund til at se på, er spørgsmålet om, hvem der vil blive arbejdsløse i 1980'erne og 1990'erne, for hvis vi ikke gør noget særligt, er det kvinderne. Nogle tal fra slutningen af 1985 viser, at godt 60 pct. af de ledige i dag er kvinder. De tal synes jeg ikke det er særlig morsomt at se på, og derfor synes jeg også, at en af de ting, man må gøre for at løse flaskehalsproblemet, er at sikre, at kvinderne får bedre muligheder, og at AF yder en bedre service over for kvinderne, så kvinderne bliver motiveret ind i beskæftigelsesfagene.

I løbet af kort tid vil der komme en redøgelse fra regeringen om flaskehalsproble-